

Derimod har jeg fundet det velbegrundet at fremsætte forslag om, at en beslutning om salg ikke kan ændres. Forslaget skal sikre, at lejerne i forsøgsperioden i videst muligt omfang kan disponere i forventning om at kunne købe deres bolig, når de finder tidspunktet hensigtsmæssigt. Det skal tages i betragtning, at beslutningen kun gælder for den 3-årige forsøgsperiode.

Med hensyn til demokrativinklen vil jeg understrege, at beslutningen om salg efter forslaget træffes af lejerne selv. Beslutningen træffes således af de nærmest berørte, hvilket i mine øjne er i fuld overensstemmelse med de demokratiske principper. Jeg er sikker på, at lejerne – med de nødvendige oplysninger til rådighed, jf. min besvarelse af spørgsmål 77 og 78 – er i stand til at vurdere, om de ønsker at gennemføre salg i en 3-årig periode. Jeg er også overbevist om, at der sjældent vil blive tale om, at afdelingsmødet trættes med gentagne genfremsættelser.

Spørgsmål 80:

Vil ministeren sikre retningslinjer for, hvordan en beslutning om salg på et afdelingsmøde skal protokolleres og dokumenteres, således at der ikke senere kan opstå tvivlsspørgsmål?

Svar:

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget (herunder bemærkningerne til den foreslåede § 75 a i almenboligloven), forudsættes det, at beslutningsprocessen på afdelingsmødet følger de gældende regler.

Den almene lovgivning indeholder hverken krav om, at der tages referat fra afdelingsmødet, eller at de truffe beslutninger protokolleres. De gældende regler om afholdelse af afdelingsmødet suppleres imidlertid af de almindelige foreningsretlige principper, og jeg mener, at det er sædvanlig foreningspraksis at udarbejde referat fra vigtige møder. Under alle omstændigheder bør afdelingsmødets dirigent sørge for, at der træffes en klar beslutning, og det vil være både i lejernes og ledelsens interesse, at beslutningen nedfældes i et referat. Det vil efter min opfattelse også være i »alles« interesse, at afdelingens lejere efter mødets afholdelse gøres bekendt med den truffe beslutning.

Det er således min opfattelse, at gældende praksis, der bl.a. hviler på foreningsretlige prin-

cipper, er tilstrækkelig til at regulere, hvorledes en afdelingsbeslutning registreres og formidles.

Spørgsmål 88:

Vil ministeren redegøre for, hvorfor der flere steder i lovforslaget står, at boligorganisationerne ejer ejendommene, eller at ejendommene tilhører boligorganisationen, når ministeren, justitsministeren og kammeradvokaten åbenbart ikke mener, at ejerforholdet ligger hos boligorganisationen?

Svar:

Jeg kan oplyse, at der ved udarbejdelse af lovforslaget er brugt den gældende terminologi.

Jeg kan for det første henvise til almenboliglovens § 27, stk. 1, hvorefter afhændelse af »en almen boligorganisations ejendom« skal godkendes af kommunalbestyrelsen. Herved forstås ikke kun ejendomme, som boligorganisationen har skøde på, men også de ejendomme, som de enkelte afdelinger har skøde på.

For det andet kan jeg henvise til ejerlejlighedslovens § 10, stk. 2, nr. 2, hvorefter loven ikke anvendes på ejendomme, »som tilhører almene boligorganisationer«, jf. § 1 i lov om almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v., og indeholder boliger og sædvanlige fællesfaciliteter til brug for boligtagerne. Det fremgår indirekte af bestemmelsen, at den omhandler de ejendomme, som ligger i afdelingerne, eftersom boligorganisationen ikke kan have skøde på boligejendomme.

Jeg kan i øvrigt henvise til min besvarelse af spørgsmål 19 (bilag 11) for så vidt angår ejerforholdene.

Spørgsmål 89:

Kan ministeren oplyse, hvorfor det i lovforslag L 190 helt klart lægges til grund, at boligorganisationerne ejer afdelingen og dens bygninger og derfor kan disponere over denne til byggeri af taglejligheder – og endda imod beboernes ønske – og derefter overdrage tagarealerne til en ny juridisk ejer, og kan ministeren bekræfte, at konstruktionen i L 190 dermed grundlæggende strider mod antagelserne i L 182 om ejendomsretten til afdelingens bygninger?